

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Ritec International Limited przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-40/05)

(2005/C 93/63)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Ritec International Limited z siedzibą w Enfield (Zjednoczone Królestwo), którą reprezentują: P.H.L.M. Kuypers i M.J. Osse, lawyers, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji:

- o stwierdzenie, że skarżąca nie jest zobowiązana do uzyskania wyłączenia na podstawie art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2037/2000/WE dla szczególnego zastosowania przez nią HCFC-141b w produkcji „ClearShield”;
- lub o nakazanie Komisji niezwłocznego wydania nowej decyzji zgodnej z rozstrzygnięciem Trybunału, w przypadku gdyby Trybunał stwierdził, iż skarżąca jest zobowiązana do uzyskania wyłączenia na podstawie art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2037/2000 dla szczególnego zastosowania przez nią HCFC-141b w produkcji „ClearShield”;
- o stwierdzenie, że skarżąca w dostateczny sposób wykazała, iż dla szczególnego zastosowania HCFC-141b w produkcji „ClearShield” żadne technicznie i ekonomicznie osiągalne substancje alternatywne nie są dostępne lub nie mogą być zastosowane w rozumieniu art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2037/2000;
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2037/2000/WE⁽¹⁾ pozwala Komisji, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego, przyznać ograniczone czasowo wyłączenie, zezwalające na stosowanie oraz wprowadzanie do obrotu wodorochloro-fluorowęglowodorów w przypadku gdy wykazane zostanie, że dla szczególnego zastosowania technicznie i ekonomicznie osiągalne substancje alternatywne nie są dostępne lub nie mogą być zastosowane. Właściwe władze Zjednoczonego Królestwa złożyły taki wniosek o przyznanie skarżącej wyłączenia dla szczególnego zastosowania przez nią HCFC-141b w produkcji „ClearShield” stanowiącym produkt do zabezpieczania szyb. W dniu 23 listopada 2004 r. Komisja oddaliła ten wniosek.

Skarżąca uważa, iż Komisja błędnie zrozumiała sposób, w jaki skarżąca stosuje HCFC-141b, a ponadto kwestionuje twierdzenia Komisji, że do obrotu wprowadzane są produkty podobne do niepalnego „ClearShield”, że w 2005 r. skarżąca

zamierzała wprowadzić do obrotu łatwopalny „ClearShield” lub komorę lakierniczą, że łatwopalne produkty do zabezpieczania szyb można uczynić bezpiecznymi dla użytkownika gdy produkt łatwopalny jest stosowany w komorze lakierniczej oraz że miała ona wystarczająco dużo czasu aby zastąpić stosowanie HCFC-141b alternatywnymi środkami. Ponadto skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja nie uwzględnia tego, że skarżąca znalazła alternatywną substancję dla stosowania HCFC-141b. Jednocześnie skarżąca kwestionuje ustalenie Komisji, że dostępnych jest kilka alternatywnych substancji niezawierających HCFC, które nie są jednak stosowane z powodu wątpliwości co do ich łatwopalności, lub że są one stosowane przez inne spółki na rynku Unii Europejskiej. Skarżąca utrzymuje, że znalazła tylko jedną alternatywną substancję, która nie jest gospodarczo dostępna.

Ponadto skarżąca kwestionuje ustalenia Komisji, że zastosowanie HCFC-141b zostało już zakazane na podstawie rozporządzenia 3093/1994⁽²⁾ oraz że wyłączenie na podstawie art. 5 ust. 7 rozporządzenia 2037/2000 było niezbędne dla dalszego stosowania tej substancji przez skarżącą. Według skarżącej szczególne zastosowanie przez nią HCFC-141b nie jest objęte przepisami rozporządzenia 2037/2000, a co najwyżej zostanie zakazane dopiero po 2015 r.

Wreszcie skarżąca twierdzi, iż decyzja Komisji narusza art. 253 WE ponieważ nie zawiera uzasadnienia, na jakim się opiera.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Dz.U. L 244, str. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3093/94 z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Dz.U. L 333, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2005 r. przez Dimon Incorporated przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-41/05)

(2005/C 93/64)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Dimon Incorporated** z siedzibą w Danville, Virginia (Stany Zjednoczone Ameryki), reprezentowanej przez L. Bergkamp, H. Coglrs i J. Dhont, adwokatów, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 3 i 5 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczą one Dimon Inc.;
- ewentualnie, o zmniejszenie wysokości grzywny nałożonej na Agroexpansión S.A. oraz na zasadzie solidarności o zmniejszenie grzywny nałożonej na Dimon Inc.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca zaskarża decyzję Komisji z dnia 20 października 2004 r., wydaną w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 81 ust. 1 WE (Sprawa COMP/C.38238/B.2 – Surowiec tytoniowy Hiszpania). Skarżąca podnosi, iż nie jest ona właściwym adresatem decyzji.

Na poparcie swojej skargi, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 81 ust. 1 WE, art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ oraz na naruszenie zasady proporcjonalności. Zdaniem skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach stanu faktycznego stwierdzając, że skarżąca wywierała decydujący wpływ na Agroexpansión podczas trwania naruszenia, a przez to niewłaściwie skierowała decyzję do skarżącej oraz przekroczyła maksymalną wysokość grzywny, która mogła zostać nałożona na Agroexpansión, biorąc pod uwagę przy określaniu maksymalnej wysokości grzywny [skonsolidowany] obrót grupy Dimon.

Skarżąca podnosi ponadto naruszenie zasady proporcjonalności i odpowiedzialności w zakresie, w jakim stwierdzono odpowiedzialność skarżącej za pojedyncze, kompleksowe i długotrwałe uczestnictwo Agroexpansión w porozumieniu kartelowym, o którym skarżąca nie została poinformowana.

Skarżąca podnosi także naruszenie zasady proporcjonalności i odpowiedzialności oraz naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003. Jej zdaniem nie powinna ona ponosić odpowiedzialności za naruszenia mające miejsce przed tym, jak Agroexpansión stała się częścią grupy Dimon.

Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań odnośnie do zastosowania okoliczności łagodzących na podstawie pkt 3 Wytycznych Komisji z 1998 r.⁽²⁾ ze

względu na wczesne zaprzestanie naruszenia, to jest niezwłocznie po wszczęciu przez Komisję dochodzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 2003 r., str. 1).

⁽²⁾ Wytyczne odnośnie metod ustalania kar nakładanych zgodnie z artykułem 15 (2) rozporządzenia nr 17 oraz artykułem 65⁽⁵⁾ Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. C 9, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Rhiannon Williams przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-42/05)

(2005/C 93/65)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Rhiannon Williams**, zamieszkałej w Brukseli (Belgia), reprezentowanej przez S. Crosbiego i C. Bryanta, solicitors, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 listopada 2004 r. odmawiającej dostępu do dokumentów, które co prawda nie zostały wymienione w zaskarżonej decyzji, jednakże należy domniemywać, że istnieją;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 listopada 2004 r. odmawiającej dostępu do dokumentów wymienionych w decyzji jako nr 9, 16, 17, 27, 29, 32, 33, 34 i 46;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest doktorantką przeprowadzającą projekt badawczy nad skutkami globalizacji na prawo i politykę Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego i współpracy nad rozwojem. W związku z tym skarżąca wniosła o udzielenie dostępu do dokumentów, celem zbadania okoliczności powstania najnowszych regulacji dotyczących organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO). W odpowiedzi na jej wniosek, przyznano jej dostęp jedynie do części dokumentów.